

« Дава ни убѣжище, изшепнѣ тя ниско, когато нѣй го хвърлихмы на пѣтя, на вратата на монастыря. Накланѣ е този добъръ огънь, който свѣти и ны топли, когато нѣй го оставихмы на студя и на дѣжда, като простираше измръзнѣлытъ си рѣцѣ къмъ майка си, която не го чуваше!»

И като паднѣ на колѣнѣ тя рыдаше: «прости ма, прости ма, сыне мой!

— Не прави тѣй, майко, минжлото минжло вече, нека не мыслимъ освѣнѣ за сега. Добра ли лоша ли бѣде честѣта ни, ще я сподѣлямы занапредь и двама. Ето днешното ми състояніе, приложи той, като извади изъ жеба си кесіята която му бѣ дала Анша. Никого не съмъ былъ толкози богатъ. Двѣстѣ златы дукаты! половината сѣ твой!»

И при сичкытъ умолителны отказванія на Жиралда, той сложи парытъ на трапезата, цалунѣ на майка си рѣка и са откженѣ отъ пригрѣдкытъ ѣ, като викаше: «остани съ здравѣ! остани съ здравѣ!... чакатъ ма!»

И наистина, когато са той върнѣ, конѣтъ бѣхѣ впрегнѣты въ колата въ двора на палата, а намѣстникѣтъ и двѣтъ момичета стояхѣ на вратата.

Фернандо смутенѣ и омаянѣ, отправи на Анша привѣтствія пълны отъ благородна вѣжливостъ.

Донѣ Жуанѣ д'Агвиларѣ стиснѣ силно племенника си въ пригрѣдкытъ си, и подирѣ туй като блѣснѣ дѣщеря си въ пригрѣдкытъ на Фернандо, «цалуни я, рече той, цалуни жена си!»

Горката Кармена, росна и румяна, напраздно са мѣчаше да са исхлуге изъ рѣцѣтъ му; тя не сполучи, защото, въ разгара на този видѣ борба, която сблѣжаваше двамата млади, устата имѣ са сръщнѣхѣ, и бащата извика:

« Сега вече са стодихте за винѣгы!»

— За винѣгы! рече Кармена.

Тѣзи клетва не бѣхѣ издумали устата ѣ, но на тѣзи клетва са закле сѣрдето ѣ.

Фернандо са покачи на колата заедно съ младѣя си спѣтникѣ, който отъ далечѣ отправи послѣд-